A büntetés-végrehajtási intézmények privatizációjának etikája

(fordítás)

Az utóbbi néhány évtizedben egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a büntetés-végrehajtási intézetek túlzsúfoltak, a fenntartási költségek folyamatosan emelkednek, mindezek mellett a hosszabb időtartamú szabadságvesztés büntetések is nagy terheket rónak az intézetekre.

A szakirodalom áttekintéséből kitűnik, hogy a büntetés-végrehajtási intézet privatizálása heves viták középpontjában áll.

A vita nagy része olyan tapasztalati kérdések, körül forog, mint például: tudna-e magánszféra olcsóbb büntetés-végrehajtást teremteni? Az elítéltek foglalkoztatása tartalmasabb lesz-e ez által? Kevésbé valószínű-e, hogy azok, akik magánkézben levő intézetben töltötték le szabadságvesztés büntetésüket, visszaesők lesznek? A privatizáció támogatói a fent említett kérdésekre igennel felelnek, és a magánszektor erényei mellett érvelnek. Abból indulnak ki, hogy az állami büntetés-végrehajtási monopólium nem teszi ésszerűbbé az intézetek gazdálkodását és a hatékonyságot sem ösztönzi.

A problémakör másik dimenziója nem a tapasztalatira (arra, ami van), hanem a filozófiaira (arra, aminek lennie kellene) koncentrál. Tehát a kérdés úgy hangzik, hogy az államnak egyáltalán privatizálni kell-e a büntetés-végrehajtási intézeteket? Igenlő válasz esetén a büntetés-végrehajtáshoz kapcsolódó tevékenységek széles skálája válna a privatizáció tárgyává, és a magánszféra bevonásának lehetősége is változatos képet mutat (Cox & Osterhoff, 1993; Offe, 1984). A magánszektor térnyerésére kerülne sor a következő területeken: intézeteken belüli ipari termelés körében (Cikins, 1986; Cullen, 1986), a büntetés-végrehajtási intézetek építése és működésük finanszírozása során (Joel, 1992, 1993; Palumbo, 1986, pp. 598-600), az elítéltek foglalkoztatására kötött szerződések, orvosi ellátás és élelmezés biztosítása alkalmával (Cikins, 1986; Cullen, 1986; Durham, 1989).

A privatizációs politika legvitatottabb pontja a büntetés-végrehajtási intézetek magán igazgatása. Ennek az elképzelésnek alapján nem állami tulajdonosok azok, akik biztosítják a személyzetet és működtetik a létesítményeket. Ez a megoldás azt az etikai dilemmát veti fel, hogy tanácsos-e magánszemélyeket felruházni a büntetés-végrehajtás hatalmával. A privatizációval foglalkozó szakértők azt állítják, hogy az államnak hozzá kellene járulni, valamint elő kellene segíteni a privatizációs folyamatot, és mindennek igazolására a szabadelvűség eszméit kellene segítségül hívnia.

Ez az elgondolás néhány ponton nyugtalanító és aggodalmat szül, hiszen a szabadelvűség elméleteinek félreértése megakadályozhatja a politikusokat abban, hogy szilárd, jól megalapozott álláspontra jussanak. Ennek tudatában kritikus vizsgálatnak kell alávetni büntetés-végrehajtási intézetek magán igazgatását, és be

kell mutatni, hogy a szabadelvű elmélet tisztázása hogyan viheti előre a büntetés-végrehajtási intézetek magánkézbe adása körüli vitát. Ezen kérdéskör további latolgatása előtt, azonban szükséges áttekinteni azokat az álláspontokat, amelyek a nyugat-európai büntetés-végrehajtás fejlődését évszázadokon át befolyásolták. Mindezt azért tesszük, hogy majd a levont következtetéseket szembeállíthassuk a magán börtönigazgatást támogató érvekkel. Így tehát először is irányítsuk figyelmünket az állam kényszerítő hatalmának keletkezésére.

Az állam büntetőhatalmának hagyományos koncepciója a büntetés-végrehajtási intézetek magánkézbe adásakor

A büntetés-végrehajtási intézetek privatizációja körül folyó vita középpontjában az állam és polgárai közötti viszony áll. Weber közismert 1947-ben íródott esszéje - a büntető hatalommal való felruházásról -, felvázolja a hagyományos nyugati szabadelvű elképzelést az állam büntető hatalmáról. Weber úgy érvel, hogy a bűncselekmények megsértik a jogrendet, amelyet arra felhatalmazott személyek az állam nevében hoztak, akik ez által maguk is az állam alkotói. A törvényes büntetés lényegi jellemzője az, hogy azt *„egy olyan hatalmi szervnek kell kiszabnia és végrehajtania, amelyet az a törvényes rendszer állított fel, amely ellen a bűncselekményt elkövették"* (Hart, 1968, p. 5). Innen nézve az állam rendelkezik egyedül büntető hatalommal, mivel szuverenitását – amely a joguralom felsőbbségének folyományán alapul, – sértette meg a bűncselekmény. A weber-i elvek (1947) alkalmazhatóak az amerikai börtönrendszerre is, ahol a kényszeralkalmazás mindennapos (Etzioni, 1961; Marquart, 1986).

Más jellegű köz- és magán intézetek időnként szintén alkalmaznak kényszerítő hatalmat, például kórházak időről időre visszatartanak mentálisan sérült személyeket (akár bűnelkövetők voltak, akár nem). Természetesen a kórházakban alkalmazott kényszer más jellegű, mint a büntetés-végrehajtási intézetekben alkalmazott formája. A különbség a szereplők elsődleges céljában rejlik. A kórházak a gyógyítás misszióját vállalják fel. A büntetés-végrehajtási intézeteket a szabadságtól való megfosztás biztosítására hívják életre. A központi különbség a kényszerítő hatalomnak büntetés-végrehajtási intézetekben való alkalmazása és a kvázi kényszerítő erők viszonylatában az, hogy az előbbi esetben az okozott ártalom maga a cél is. Megállapítható, hogy az állami és magánkézben lévő büntetés-végrehajtási intézetek célja egyaránt a büntetések végrehajtása. A kérdés az, hogy hogyan tudják a büntetés-végrehajtási intézetek magánigazgatását támogatók törvényesnek nyilvánítani a magánszemélyek kényszerítő hatalmát? A privatizáció szakértői két pilléren nyugvó érvet állítanak fel: az egyik a jogokon alapuló szabadelvű elgondolás, különös tekintettel Lock klaszszikus szabadelvűségére, a másik a szabadelvűek felfogása, amely a minimális állam elgondoláson alapul. (Logan, 1987, 1990, pp. 238-250).

A privatizáció támogatói a Lock féle elgondoláshoz igazodva azt vallják, hogy az *„állam mesterséges és nincs tekintélye, törvényes hatalma vagy saját jogai azokon kívül, amelyeket az egyének átru-*

háznak rá" (Logan, 1990, p. 52). Ezen kívül a támogatói kör szerint, az állam szerepe arra korlátozódik, hogy a törvények uralmát biztosítsa és megvédje az egyéni jogokat. Emellett az egyént is megilleti az a jog, hogy megvédje magát a fenyegető fizikai ártalomtól, amelyek a szabadelvűség irányzata szerint akár kényszerítő hatalom gyakorlásával is egyenlő lehet. A büntetés-végrehajtási intézetek privát igazgatását megalapozó mindként pillért szem előtt kell tartani ahhoz, hogy ne érje bírálat a privatizáció támogatóinak érvelését.

Először koncentráljunk azokra az elvekre, amelyek meghatározzák az egyén természetes jogainak hagyományos nézőpontját és az állam lényegi alapját. Az előbb említettek megalapozásához szükség van arra, hogy végigkövessük a szabadelvű gondolkodók elméleteinek fejlődését, a klasszikus szabadelvűségtől a kortárs irányzatokig.

A szabadelvű gondolkodás és a kényszerítő hatalom

Hobbes (1657) filozófiájához visszanyúlva azt látjuk, hogy a természeti állapotban minden ember egyenlő és joga van mindenhez, azaz mindennel rendelkezik, mindent megszerezhet, amire képes. Mivel saját hasznát minden egyes ember, a másik kárára akarja elérni, és egyre többen, ugyanarra vágyakoznak, így egyértelmű, hogy az emberek természetes állapota az állam létrehozása előtt a háborúskodás állapota volt. Az emberek az értelem szavára hallgatva tesznek ígéretet a természeti törvény betartására. A békés egymás mellett élés alaptörvényeinek betartásához kényszerítő hatalomra, államhatalomra van szükség. A rend betartását az biztosítja, hogy az emberek félnek annak megsértése esetén kiszabható büntetésektől.

Lock (1690) elméletének lényegeként elmondható, hogy szerinte a természeti állapot a béke állapota is lehet, ha az emberek a természeti törvények szerint élnek. E törvény szerint, senki sem károsíthat meg egy másik embert életében, szabadságában, javaiban. A természeti állapotban a jog nem egyértelmű, nem rögzített, így vita esetén, közhatalom hiányában ez a természeti állapot bármikor hadiállapottá válhat, hiszen a természeti törvény értelmezésekor az embereket a saját érdekeik szem előtt tartása motiválja. Az emberek, hogy ezt a helyzetet elkerüljék társadalmi szerződést, kötnek egymással, azaz lemondanak szabadságuk egy részéről és a törvények által engedik magukat kormányozni. A szerződés célja az életnek, szabadságnak és a tulajdonnak a természeti állapot viszonyainál hatékonyabb védelme. A közhatalom megbízásos jelleggel jön létre és korlátok, közé van szorítva. Bizonyos jogokról az emberek nem mondanak le, és nem lehet őket önkényesen közhatalom alá vonni. Az államhatalom nem rendelkezhet önkényesen az emberek életével, tulajdonával és nem korlátozhatja önkényesen szabadságukat.

Mindezek után úgy tűnik, hogy a klasszikus szabadelvű elméletek önmagukban csak minimális filozófiai támogatást nyújtanak a büntetés-végrehajtási intézetek magánkézbe adása számára, hiszen Lock és Hobbes szerint a kényszerítő hatalom végső soron az államé. A szabadelvű elgondolás fejlődését azonban érdemes továbbkövetni, hiszen a századok során sokat változott. Így is-

mét kérdésként vethető fel: találunk-e olyan szerzőt, akinél alátámasztást nyer a büntetés-végrehajtás magánszférára ruházása?

Mill (1859) szerint az egyén jogai nem természetesek és nem elidegeníthetetlenek, inkább csak viszonylagos tapasztalati használat termékei. Mill véleménye szerint, mivel az egyének nem tudnak egyetérteni a természetes jogok tradíciójával, a polgároknak olyan jogokat kellene biztosítani, amelyek a lehető legnagyobb boldogságot biztosítják a lehető legtöbb ember számára. Mill kifejti, hogy az emberek kedvük szerint cselekedhetnek addig, amíg másoknak nem ártanak. Ha ez az elv sérül az állam, fenntartja jogát, hogy a jogsértőt megbüntesse. Mill is megvizsgálja a kényszer alkalmazásának lehetőségeit az állami és nem állami szereplők vonatkozásában, és arra a megállapításra jut, hogy csak az állam számára megengedett a kényszer alkalmazásának lehetősége. A fentiek ismeretében ismét elmondhatjuk, hogy ez az állítás is ellentétben áll a büntetés-végrehajtási intézetek magánigazgatását pártolók érveivel.

Rawls (1971) véleménye szerint a haszonelvű irányzat túl nagy hangsúlyt helyez a kollektívára és emiatt az egyén háttérbe szorul, ami nem szabadelvű. Rawls által átgondolt felfogásmódra, az egyenlőségre törekvő szabadelvű elnevezést alkalmazzák. Nozick (1974) minimális állam szabadelvű elméletének is alapjául szolgál a haszonelvűséget bíráló és a jogokkal, egyénekkel foglalkozó értekezés. Rawls a szabadelvűség vagylagos alapjaként új életre keltette a társadalmi szerződés tanát és igyekezett a kanti hagyományokból meríteni. Az egyén kifejti nézeteit az őt megillető jogokról, az állami hatáskörről, úgy, hogy egyben ítéletet is mond a szabályozásra hivatott politikai lehetőségekről. Mindezt úgy teszi, hogy nincs tudatában a saját társadalmi pozíciójának. Egy ésszerűsítő folyamatban foglal állást az állam hatásköreivel és az egyénnel való megfelelő bánásmóddal kapcsolatban. Az értelmes és önérdekű egyén csak akkor tartja törvényesnek e jogok iránti igényt, ha nem csupán többség érdekében, hanem minden egyes ember érdekében jönnek létre.

Rawls nézetei szerint emberi megállapodás eredményeként keletkeznek az egyént megillető jogok, a kormányzat hatalma és az állam büntető hatalma. Rawls leszögezi, hogy egy szabadelvű társadalomban a kényszerítő hatalom csak az állam kezében lehet, hiszen a racionális egyének inkább választják a természetes állapotot, ahol önmagukat kell megvédeni, mintsem, hogy teret engedjenek egy olyan politikai rendszernek, amely támogatja a magánkézben levő büntetés-végrehajtást (1971, p. 241). Emellett Rawls szerint az állam fenntartja magának azt a jogot, hogy a hatalmat átruházhassa a hatalom alacsonyabb szintű területeire, ha a társadalom érdekei is úgy kívánják.

A magánigazgatást támogató, alátámasztó érvek részben a klasszikus szabadelvű elméleteket hívják segítségül. Erről azonban általánosságban megállapítható, hogy a szabadelvűség félreértelmezésével állunk szemben. Megfigyelhető ugyan, hogy Hobbes, Lock, Mill, Rawls a természetes állapotban és a társadalmi szerződés állapotában élő emberek jogait tekintve különböző né-

zeteket vallanak, de abban egyetértettek, hogy a kényszerítő hatalom nem válhat el az államtól. Úgy tűnik, hogy a büntetés-végrehajtási intézetek privatizációját igenlők átsiklottak a jogok és a hatalom különbségtétele felett, – amely végig jelen van a szabadelvű elméletekben – és feltételezik, hogy a szabadelvű elmélet nem vezet el oda, hogy a természetes jogokat és az állam büntető hatalmát alapvetően különböző módon kell levezetni. A fentiek ismeretében már csak az a feladat hárul ránk, hogy megvizsgáljuk: vajon a szabadelvűség lát-e lehetőséget arra, hogy a büntetés-végrehajtás joga részben a magánszféra kezébe juthasson?

Nozick szabadelvűsége és a kényszerítő hatalom

A büntetés-végrehajtási intézetek magánkézbe adásának hívei Robert Nozick műveibe is belenéztek, hogy etikailag is megalapozhassák elméletüket. Nozick elképzelése azonban a kényszerítő hatalmat az állam kezébe helyezi. Valójában Nozicknál a büntető hatalom feletti rendelkezés jelenti az állam egyetlen erkölcsileg jogszerű tevékenységét. Nozick meghatározása szerint az állam, szinte minden más ténykedésből ki van rekesztve.

Fontos számunkra, hogy Nozick különbséget tesz ultraminimális és minimális állam fogalma között. A legkisebb állam abból a természetes állapotból nő ki, ahol azok az emberek, akik egy közösségnek nem tagjai, nem kapnak védelmet más egyénekkel szemben. Ez a kijelentés némileg alátámasztja a privatizáció melletti érvelést. Az ultraminimális állam azonban egy állam előtti állapotnak felel meg, ahol a magán jellegű védelmi társulások csak egy bizonyos terület felett uralkodnak. Szerinte a minimális állam az ultraminimális államból fog kinőni. Ennek az átalakításnak során kizárólagosan a minimális állam kezébe kerül a büntető hatalom és a mással nem megosztott védelem. Ez a következtetési láncolat az állam kényszerítő hatalmi monopóliumának a levezetése, ami mögött a minimális állam *„láthatatlan kéz"* elmélete húzódik meg. Az állam kizárólagos hatalma a mással nem megosztott védelem felett, a hatalom olyan körét jelzi, amelyet egyetlen egyén sem birtokol. Mindezek után úgy tűnik, hogy a büntetés-végrehajtási intézetek privatizációjának támogatói rosszul építették ki a kapcsolatot a legcsekélyebb / csekély állam és az állami kényszer monopóliuma között. A büntetés-végrehajtási intézetek magánkézbe adásának hívei Nozick gondolatmenetének más elemeit is félreértik. Logan (1990) például azt állítja, hogy a büntetéshez való jog a természeti állapotban az egyéné. Ez az állítás azonban két ponton is hibás.

Először is összemossa a felfogásbeli különbséget jogok és hatalom között. Mindemellett Nozicknál még jobban korlátozza az egyének jogait: szerinte az egyénnek az élethez, a szabadsághoz és a tulajdonhoz van csak joga. Minden más igény egy külön hatalom alá tartozik és más területre irányul, ami külön folyamodás eredménye. A privatizáció melletti érvelésnek, hogy egyező legyen Lock és Nozick nézeteivel, el kell ismernie a különbséget a két fogalmilag ellentétes elképzelés között.

A másik probléma Logan állításával az: nem ismeri fel a természetes állapotban élő egyéneknek nincs joguk arra, hogy bántsák egymást. (Nozick, 1974, p. 126; Wolff, 1991, pp. 33-34) Az egyén joga csak az önvédelemre vonatkozik és nem tartalmazza a büntetőjog büntető elemeit. Mivel a jogokat ugyanolyan folyamatban alkotják, mint Rawls érvelési folyamata, az értelmes egyének kezdettől fogva korlátozva lennének azáltal, hogy cselekedeteik más érdekét és szabadságát nem sérthetik. Így az állam megalakulását követően az egyénnek nincs joga kényszer alkalmazására büntetés céljából, ez szigorúan csak az állam lehetősége. Ez további bizonyítékot jelent arra, hogy az állam Nozicknál rendelkezik akkora hatalommal, amekkorával egyetlen egyén sem. Ez az állam ugyan egy csekély állam, de birtokolja a kényszerítő hatalmat.

Összefoglalásképpen elmondható, hogy a privatizációt szorgalmazók köre félreértelmezi a szabadelvű elméletet, nem veszi figyelembe a jogok és a hatalom közötti különbségtételt. Emellett a szabadelvűség csekély, legcsekélyebb felfogására való támaszkodás is némi kívánnivalót hagy maga után. A fenti értekezésből kitűnik, hogy a szabadelvű elmélet azt diktálja, hogy a kényszerítő hatalom hagyományos felfogását fogadjuk el, amelyet már Weber is felvázolt: azaz a büntető hatalom az államtól elválaszthatatlan. Ezek ismeretében a kérdés a következő: mi lesz az elfogadható mértékű magán beavatkozás határa a büntetés-végrehajtás területén, a nyugati szabadelvű filozófiai vezérfonal ismeretében? Ha megtiltjuk a kényszerítő hatalom átruházását a magánszektorra, akkor a szabadelvűség eszméje mit tud mondani a privatizáció más formáiról a büntetés-végrehajtási környezetben?

Az USA-ban a büntetés-végrehajtás privatizációja olyan formában létezik, hogy a magánszféra tevékenységét bevonják az egyes szolgáltatások biztosításába. Eszerint a privatizáció részleges formái nem járnak együtt az elítéltek feletti tényleges kényszer alkalmazásával. A szabadelvűség eszméivel összeegyeztethetők a magán szektor által nyújtott olyan szolgáltatások, mint az étkeztetés, orvosi ellátás, bérleti szerződés kötése, új intézetek építése. Ezek nem igényelnek kényszerítő erőt és nem is tartalmaznak ilyeneket. Másfelől a szabadelvű elmélettel összeegyeztethetetlen, hogy magánszemélyzetet alkalmazunk azoknak a pozícióknak a betöltésére, ahol kényszerítő erőt is lehet gyakorolni.

Az a gyakorlat – különleges technika, amely itt körvonalazódott - azt sugallja, hogy a szabadelvű filozófiai megközelítés abban nyújthat segítséget a büntetés-végrehajtási intézetek privatizációja során, hogy eldöntsük, mely program tartalmaz kényszerítő hatalomgyakorlásra lehetőséget és melyik nem.

Záró megjegyzések

A privatizáció bizonyos formái ugyan elterjedtek az amerikai büntetés-végrehajtási környezetben, de a legnagyobb vitát a magánműködtetésű büntetés-végrehajtási intézetek kavarják. Sok vitás kérdés áll empirikus vizsgálat alatt, amit tisztázniuk kell a privatizáció híveinek és ellenzőinek. Filozófiai megközelítésben azonban a támogatóknak el kell ismerniük, hogy az az elméleti alap, amelyen a büntetés-végrehajtási intéze-

tek privatizációja nyugszik, nem megfelelő. A fent felidézett érvelés azt támasztja alá, hogy a büntetés-végrehajtási intézetek magánkézbe adása egy lényeges etikai dilemma elé állít minket, amikor a szabadelvű demokratikus hagyomány összefüggésébe kerül.

Harding (1997) azonban alapos csapást mért a különböző filozófiai kísérletekre, mivel szerinte *„az ilyen időtöltések szemet hunynak a földön létező valóság felett... és nem viszik semmilyen hasznos irányba a vitát."* Harding álláspontja ellenére a szabadelvűség megvizsgálása után lehetne még olyan filozófiai hagyományokat keresni, amelyek jobban szolgálják a büntetés-végrehajtási intézetek privatizációját támogatók álláspontját. Elképzelhető, hogy az anarchizmus, nihilizmus és fasizmus változatainak vizsgálata felfedne olyan elméleti vonatkozásokat, amelyek biztosítanák azt az eszmei támogatottságot, amelyre a szabadelvű álláspontok nem képesek. Mindazonáltal nehéz feladat lenne a büntetés-végrehajtási politika megalkotóit meggyőzni arról, hogy e kettős filozófiai hagyományok bármelyikének kellene elméleti irányító, vezető szerephez jutnia.

Király Klára

Felhasznált irodalom

Cikins, W. I. (1986). *Privatization of the American prison systems: An idea whose time has come?* Notre Dame Journal of Law, Ethics and Public Policy, 2, 445-464.

Cikins, W, I. (1993). *Partial privatization of prison operations: Let's give it a chance.* In G. Bowman, S. Hakim, & P. Seidenstat (Eds.), Privatizing correctional institutions (pp. 13-18). New Brunswick, NJ: Transaction.

Cox, N. R., & Osterhoff, W. E. (1993). *The public-private partnership: A challenge and an opportunity for corrections.* In G: Bowman, S. Hakim, & P. Seidenstat (Eds.) Privatizing correctional institutions (pp. 113-129). New Brunswick, NJ: Transaction.

Cullen, F. T. (1986). *The privatization of treatment: Prison reform in the 1980s.* Federal Probation, 50, 8-16.

Durham, A. M. (1993). *The future of correctional privatization: Lessons from the past.* In: G. Bowman, S. Hakim, & P. Seidenstat (Eds.); Privatizing correctional institutions (pp. 3349). New Brunswick, NJ: Transaction.

Dworkin, R. (1977). *Taking rights seriously.* Cambridge, MA: Harvard University Press.

Etzioni, A. (1961). *A comparative analysis of complex organizations.* New York: Free Press.

Harding, R. W. (1997). *Private prisons and public accountability.* New Brunswick, NJ: Transaction.

Hart, H.L.A. (1968). *Punishment and responsibility.* Oxford, UK: Clarendon

Hobbes, T. (1963). *Leviathan.* Cleveland, OH: Meridian. (Original work published 1657)

Joel, D. C. (1992). *Containing prison costs through privatization.* In E. Hudgins & R. Utt (Eds.), How privatization can solve America's infrastructure crisis (pp.

149-170). Washington, DC: The Heritage Foundation.

Joel, D. C. (1993). *The privatization of secure adult prisons: Issues and evidence.* In G. Bowman, S. Hakim, & P. Seidenstat (Eds.), Privatizing correctional institutions (pp. S 1-74). New Brunswick, NJ: Transaction.

Locke, J. (1980). *Second treatise of civil government.* Indianapolis, IN: Hackett. (Original work published 1690)

Logan, C. H. (1987). *The propriety of proprietary prisons.* Federal Probation, 51, 35-40.

Logan, C. H. (1990). *Private prisons: Cons and pros.* New York: Oxford University Press.

Marquart, J. W. (1986). *Prison guards and the use of physical coercion as a mechanism of prisoner control.* Criminology, 24, 347-366.

Mill, J. S. (1985). *On liberty.* London: Penguin. (Original work published 1859)

Nozick, R. (1974). *Anarchy, state, and utopia.* New York: Basic Books.

Offe, C. (1984). *Contradictions of the welfare state.* Cambridge, MA: MIT Press.

Palumbo, D. J. (1986). *Privatization and corrections policy.* Policy Studies Review, 15, 598-605.

Rawls, J. (1971). *A theory of justice.* Cambridge, MA: Harvard University Press.

Rawls, J. (1993). *Political liberalism.* New York: Columbia University Press.

Weber, M. (1947). *The theory of social and economic organization.* New York: Free Press.